

Eden for sig. Endringen gaar altsaa for saa vidt kun ud paa at gøre det klart, at Parterne ikke behøve at gaa til Retten for at afslægge Eden, men at Konsulen selv kan modtage den. — Dernæst er der af Udvalget uden for Betænkningen stillet en Endring til § 7. Den var falden ud ved Trykningen og gaar for øvrigt kun ud paa at tydeliggøre — og forebygge mulig Misforstaaelse hos Konsulen — Bestemmelsen i § 7; thi naar det derefter er tilladt ham at meddele Dispensation fra Forbud mod Høgtstabs Indgaaelse paa Grund af Slægtskab eller Svogerkab, gælder Retten naturligvis kun med Hensyn til de i den danske Lovgivning indeholdte Forbud, derimod selvfølgelig ikke over for de i fremmed Lands Lovgivning indeholdte. Det er vel noget, som man maaske vil kunne undlade udtrykkelig at fremhæve; men vi have dog ment, at det i alt Fald vil tydeliggøre Bestemmelsen, naar det udtrykkelig blev tilføjet „i den danske Lovgivning indeholdte“. Denne Endring til § 7 staar i øvrigt i Forbindelse med den Bestemmelse, jeg tidligere omtalte, nemlig at naar Bevis foreligger for, at vedkommende Kvinde ikke er frugtbar ved sin forrige Mand, kan Konsulen tilstede Høgtstabs, selv om Tiden ikke er forløben. — I § 8 er der dernæst foreslaaet en Endring, gaaende ud paa saa vidt muligt at hjælpe paa de paagældende, naar Konsulen nægter at lade Høgtstabs indgaa for ham, og de mene, at de Grunde, som man paaberaaber sig, og de Hindringer, som efter hans Mening ere til Stede, ikke ere vel begrundede. Man kan jo tænke sig, at i et fremmed Land Konsulen ikke er bekendt med den gældende danske Rettsregel og derfor maaske ser en Hindring der, hvor der ikke er nogen saadan; derfor skulde Parterne dog ikke staa ganske værgeløse, men der skulde da, saa vidt muligt, sikres dem de Rettsmidler, som efter Forholdene ere til Stede. Altsaa, hvis Konsulen efter Omstændighederne skulde finde, at han har Betænklichkeiten ved at medvirke ved Høgtstabs Indgaaelse, skal han for det første give de vordende Høgtstabsvejledere til at udtale sig om disse Høgtstabshindringer, inden han fatter sin endelige Beslutning, og dernæst, naar han saa beslutter sig til ikke at ville medvirke ved Høgtstabs Indgaaelse, skal han skriftlig meddele dem denne Beslutning, og den skal saa være forsynet med en Angivelse af Grundene. Han skal ikke have Lov til mundtlig at sige: Det gør jeg ikke og dermed Punktum; men Parterne kunne kræve, at han skriftlig skal erklære, at han ikke vil, og tilføje, hvorfor han ikke vil det; thi ellers vilde de paagældende ikke have nogen Udvej til at kunne saa

Beslutningen ændret, naar de ikke vide, hvorpaa den er bygget; derfor kræves der en skriftlig Erklæring om hans Beslutning med Tilføjelse af Grundene, saa ville de paagældende have Lejlighed til at gaa videre med Hensyn til denne Beslutning og indanke den til Udenrigsministeriet. Det er altsaa de Rettsmidler, som vi have ment, at der kan gives dem fra den danske Rets Synspunkt. I øvrigt hjemler jo den danske Ret, at der kan være Spørgsmaal om Søgemaal, Forbud osv. Det have vi ikke kunnet gaa med til, fordi Forholdet jo kunde være forskelligt; vi have altsaa indskrænket os til at sige, hvad der kan gøres, for at den danske Stat kan komme Parterne til Hjælp, og der have vi ikke ment at kunne gøre andet. Men paa den anden Side kan der ogsaa gøres det, at man kan forlange en skriftlig Erklæring forsynet med en Begrundelse. Denne Erklæring kan saa de paagældende indbringe til Udenrigsministeriet, og der finder saa Afgørelsen Sted. Hvis Udenrigsministeriet mener, at Konsulens Beslutning er ubegrundet, vil det eventuelt kunne paalæge ham at iværksætte det paagældende Høgtstabs. Derved har man ment, at paa den ene Side er der givet Konsulen Myndighed til at undlade, hvad han anser for urigtigt, og at paa den anden Side er der givet Parterne Rettsmidler til at saa gennemført deres Ret, naar de mene, at Konsulens Beslutning ikke er lovlig. De øvrige Endringsforslag til § 8 ere kun Redaktionsændringer, som dels sigte til en forandret Affattelse og dels til en Tilføjelse med Hensyn til Dispensationsretten, som jeg før nævnte. — I øvrigt er der kun stillet Redaktionsændringer, som ikke give Anledning til videre Bemærkninger, og jeg tillader mig derfor at anbefale disse Endringer om hvilke vi have konfereret med den højtærede Justitsminister, til Vedtagelse af Tinget.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg skal først gøre den almindelige Bemærkning, at flere af disse Endringsforslag indeholde de nærmere Bestemmelser, som det var paatænkt at give Plads i Instruksen til Konsulerne, men som i øvrigt ere stemmende med Forholdets Natur, saa at der ikke er noget i Vejen for at optage Reglerne her i selve Loven, naar det ønskes. Det anførte gælder væsentlig om Endringerne under Nr. 7 og i Grunden ogsaa om Nr. 11, til Dels i alt Fald om Endringsforslagene under Nr. 14 og 17. Det har været Meningen, at naar denne Lov en Gang kom ud, vilde det være nødvendigt, selv bortset fra disse Spørgsmaal, at ledsage den med en temmelig udførlig Instruks for Konsu-